

Published on www.bilvavi.net

[Home](#) > שבועות 024 חיים הנשמה עם הבורא תשעג >

שבועות 024 חיים הנשמה עם הבורא תשעג

תורה - אור

בזמן מתן תורה, הקב"ה נתן תורה לעם ישראל. התורה נקראת בלשון הפסוק "תורה אור" (משלי ו, כג), אורו ית"ש.

העשרה דברות הם כנגד עשרה מאמרות שבהם נברא העולם. אומרים חז"ל (אבות דר"נ פל"ו), מאמר ראשון שבו נברא העולם היה "ויאמר אלוקים יהי אור" (בראשית א, ג). דיברה ראשונה שאמר הקב"ה במעמד הר סיני, "אנכי ה' אלוקיך" (שמות כ, ב).

ה"אנכי ה' אלוקיך", הוא כנגד המאמר של "ויהי אור". דיברה ראשונה "אנכי ה' אלוקיך", היא כנגד מאמר ראשון של "ויאמר אלוקים ויהי אור".

יש את אורו ית"ש, כמו שאומר הזה"ק (בראשית ל ע"ב), "ויאמר אלוקים יהי אור", זה אורו שכבר היה קודם לכן, אורו ית' שמו של קודם שנברא העולם. "יהי אור" כלומר, ימשך האור, ואותו אור שהיה קודם שנברא העולם, נמשך לתוך הבריאה, לתוך העלמא דידן, זהו ויאמר אלוקים יהי אור.

א"כ שורש העשרה דברות, הינו ב"אנכי ה' אלוקיך". המתן תורה, התורה שנקראת "אור" - זהו אורו ית' שמו שממלא את הכל.

ההתגלות שלו בתוך הבריאה, היא דרך התורה שנקראת תורה אור, אבל זה אורו שלו ית'.

העסק בדברי תורה, בצורה הפנימית, הוא באופן של "אור".

צורת חיים של "אור"

צריך להבין שיש דרך של חיים, ששם התורה נתפסת כדרך חיים של "תורה אור" בפועל. זו לא הדרך שאנחנו רגילים אליה על דרך כלל כסדר.

יש ספר של ר' דוד המיימוני, "מורה הפרישות ודרך הפשיטות". ר' דוד המיימוני היה צאצא של הרמב"ם, הוא כתב ספר שלם על דרכי המתבודדים והחסידים של מצרים, שבעצם שרשם היה הרמב"ם, ר' אברהם בן הרמב"ם, ר' דוד הנגיד וכו' וכו'.

הספר, שמבאר את דרכי העבודה הפנימית, ואת דרכיהם של ראשונים כמלאכים בצורת החיים הפנימית, איך היתה צורת דרכי העבודה שלהם, מה היה האופן של העבודה.

יסוד הדברים הוא, שהמציאות הפנימית של החיים - התורה, היא תורה שנקראת "אור". למה על דרך כלל בני אדם לא מרגישים שהתורה נקראת אור?

"וייצר ה' אלוקים את האדם עפר מן האדמה ויפח באפיו נשמת חיים ויהי האדם לנפש חיה" (בראשית ב, ז), ובתרגום פי'

"לרוח ממללא". היצירה מן החומר שהאדם נברא ממנה, היא עפר, חומר עכור, חשוך. ולכן כל התפיסות שהוא תופס, על אף שיש לו מצוות, יש לו תורה, אבל הכל נכנס לתוך הבית קיבול שנקרא שוכני בתי חומר, "עפר אתה" (שם ג, יט).

ולכן אפילו שהאדם עוסק במצוות, והוא משכיל בדברי תורה, אבל הכל נכנס לתוך העולם החשוך של הבתי חומר.

מורה הפרישות, כלשונו, זה להפריש את האדם מעולם החומר. זו פרישות מהעולם בפועל, זו פרישות מהחושים שמושכים את האדם לעולם החומר, ומדריך הפשיטות להאיר בנפש של האדם את העומק הפנימי, שזהו המקום הפשוט שבתוך הנפש.

מי שפרש פרישות אמיתית מהעולם, פרישות אמיתית, לא מן השפה ולחוץ, אלא פרישות של גט כריתות במעמקי נפשו להאי עלמא, אזי החיבור שלו לבתי חומר, ל"עפר אתה", הלך ונחלש מאד.

ואז, נפתח עולם פנימי - עולם של נשמה, עולם של תורה, עולם של "תורה אור", עולם של "נר ה' נשמת אדם" - עולם של זיו השכינה, שכולו אור.

כשמתבטאים בדרך כלל ומגדירים את התורה אור, בני אדם נוטים לסבור שזה משל, אבל מקרא לא יוצא מידי פשוטו. אם זה היה לשון חז"ל, הרי שפעמים לשונות חז"ל הם כפשוטו, ופעמים שלשונות חז"ל הם בגדר של דברי משל ומליצה שצריך לעמוד על סודם של דברים מתוך דבריהם, להעמיד את המשל ולגלות את הנמשל. אבל מקרא, אינו יוצא מידי פשוטו.

התורה שנקראת אור, מי שנתן גט כריתות לעולם הזה, ואור נשמתו מתחיל לזרוח, אזי הוא מרגיש, מכיר, רואה - את האור, את התורה אור. תורה אור זה לא משל, זו מציאות. אבל זו מציאות למי שפרש, מורה הפרישות ומדריך הפשיטות, הוא נכנס למקום של הפשיטות, שזהו המקום של התמימות העמוקה בנפש, של "תורת ה' תמימה".

מי שהתורה אצלו היא "תורת ה' תמימה", אזי התורה אצלו היא תורה אור, לא משל, אלא מציאות. הוא יכול להכיר ולראות את אותו אור, הוא יכול להרגיש את אותה חמימות של אור, הבהירות של האור, זה קיים, זה נמצא בפועל.

ב' מהלכי העבודה - שכל ולב

יסוד דבריו שם, להעמיד שתי צורות פנימיות של צורת חיים. הוא חוזר ע"ז כמה וכמה פעמים בספרו, על שני פנים של עבודה.

יש פנים של עבודה של מי שהנפש שלו, הלב שלו, משתוקק. משתוקק לקדושה, לרוחניות, ובדקות יותר הוא משתוקק אליו ית' שמו.

השתוקקות לרוחניות, השתוקקות לתורה, השתוקקות לשמותיו ית', אבל בעומק יותר - ההשתוקקות היא אליו ית' שמו.

"צמאה לך נפשי כמה לך בשרי" (תהלים סג, ב). הנפש משתוקקת, משתוקקת אליו ית' שמו, אבל זו השתוקקות של לב, הלב משתוקק. זהו פן אחד של עבודה.

הפן הפנימי יותר, העליון יותר של העבודה, הוא שיש לאדם השתוקקות הדעת. לחפש בגנוזי המלך, להאיר את אור שכלו באורה של תורה בעומק לפנים מן עומק, בדקות לפנים מן דקות, לעסוק בחכמת אלוקותו ית' שמו, אשר נמסרה לנו מפי חכמי הדורות.

אלו שתי צורות של השתוקקות בנפש. השתוקקות ראשונה בנפש, זה שהלב, הנפש, יש לו כמיהה, השתוקקות לרוחניות, לתורה, לשמותיו ית' שמו. אליו, אליו ית' שמו.

ההשתוקקות השניה, זו ההשתוקקות של השכל המשתוקק, להשכיל ולהעמיק בתורה, בסתריה, שם האור בזהק, מאיר, גלוי למי שנכנס לתוך ההיכל הפנימי. אבל היינו דוקא לאחר שהוא עבר את הדרך של מורה הפרישות, לאחר שהוא נתן גט כריתות אמיתית להאי עלמא.

צורת החיים האמיתית כמו שהוא אומר שם, היא שהאדם מחבר את שני החלקים הללו יחד. מחד יש לו השתוקקות עמוקה, עמוקה מאד - לקדושה, לתורה, לשמותיו ית' שמו, "לשמך ולזכרך תאות נפש" (ישעיהו כו, ח). כמיהת הנפש לאלוקים, "כלות הנפש לאלוקים". "נפשי חולת אהבתך". הנפש, האור הפנימי של הנשמה, משתוקקת אליו ית' שמו.

אבל יחד עם זאת, כמיהת הדעת לעומק סתריה, להאיר את אור הדעת באור האלוקות, ששכל האדם יאיר בו, השכל העליון. המשכיל מתבונן בשכל העליון ומושך ממנו את המושכל, ואז האור שבמח האדם הופך להיות מציאות של גולגולת מאירה,

האור בוהק ומאיר בתוכו.

כאשר מצרפים את שני החלקים הללו של חיים, חיים של כמיהת לב, חיים של השתוקקות אליו, וחיים של הארת המוחין באור סתריה של תורה, ששם מתגלה הזוהר, הזהירות, ההארה, אזי הנפש של האדם מאירה באורו ית' שמו. היא מאירה באור של תורה אור - תורה שבמוחין, ותורה שבלב - ואז המציאות של תורה שמתגלה לאדם, הופכת אותו למציאות שהוא הופך להיות כמלאך ה' צבאות, מאיר באורו ית' שמו.

כאשר האדם נכנס לסדר העבודה הפנימי הזה, צריך לעיין שם בדבריו לאורך הספר, בבקיאות, בעיון, בדקות, בעמל, ביגיעה, בהתבוננות של דק לפנים מן הדק, אם האדם מכניס את עומק נפשו לאותו מקום, אזי הנפש נכנסת לאור ה' ית'.

כשהנפש נכנסת לאור ה' ית', הרי היא מכרת שהעולם כולו מלא מאורו ית'.

צירוף השכל והלב

קודם שנברא העולם, היה הוא אחד ושמו אחד, ואורו ית' שמו מילא את הכל. כאשר עמדנו בהר סיני וקיבלנו את התורה, של קוב"ה ואורייתא חד, אז עומק הנשמה שלנו, העומק הפנימי של נשמה במח לב, התחברה אליו ית' שמו.

וכשיש חיבור אמיתי אליו ית' שמו, הרי שכמו שכאשר האדם הולך בשעת צהרים ביום, והשמש זורחת עליו וזורקת את קרני האור, הוא מרגיש אותם חודרים אליו, האור מאיר, האור נכנס וחודר לתוכו, כל מקום ומקום שהוא הולך החמה מאירה.

על אותו משקל בנמשל, כאשר האדם נכנס לשני המהלכים שהוזכרו לעיל ומצרף אותם יחד, והוא מגיע לעומק התמימות שבנפש, הפשיטות שבנפש (בדקות, נקודת הפשיטות היא למעלה מנקודת התמימות, אבל בכל אופן הוא נכנס לאותו מקום פנימי). - זהו המקום של ההתקשרות האמיתית של מח ולב, דעת מח ודעת לב. לא אחד מהם, אלא שניהם יחד.

אז הוא מכיר מרגיש ומבחין, שהעולם כולו עדיין מלא מהאור של הבורא ית' שמו. זו מדרגה של מתן תורה. מתן תורה זה להגיע למעמקים הפנימיים, שהאור של הבורא ית' שמו ממלא את הכל. ביום ההוא, הנבואה דלעתיד לבוא, "לא יום ולא לילה לעת ערב יהיה אור" (זכריה יד, ז), זהו אורו ית' שמו שממלא, ממלא את הכל, הכל מלא מאור ה'.

כאשר האדם חי בצורה הפנימית הזו של החיים, הרי שבעצם אור ה' מקיף אותו כל הזמן מסביב, אור ה' ממלא אותו בתוכו, ואז כולו נמצא בתוך אור ה'. 'מבית ומחוץ תצפנו', אור ה' מקיף אותו מתוכו, מחוצה לו, מכל הצדדים, ואז האדם נעשה זך, נקי. זו המדרגה של אדם הראשון קודם החטא, שנאמר בו שהיה לו כתנות אור בא', כפי שהיה כתוב בתורתו של ר' מאיר בא', הכל היה אור בא', אור ה' ית' שמילא את הכל.

הדברים שנאמרים השתא, הם רחוקים מאד מאד מהחיים שאנחנו מכירים בחוץ, ובדקות יותר - מהמות שאנחנו מכירים בחוץ.

מיתת נשיקה

יש כאן סוגיא אחרת לגמרי של חיים, סוגיא אחרת לגמרי לגמרי של חיים אחרים. אבל בדרך כלל בני אדם שלא נתנו גט כריתות להאי עלמא, לא מאמינים אפילו שיש עולם פנימי, אחר לגמרי.

הרי יש גן עדן, צדיקים יושבים, יש עולם הבא, עטרותיהם בראשיהם ונהיין מזיו השכינה. אומר שם ר' דוד המיימוני, שמי שחי בעוה"ז והוא לא מרגיש את אור ה', אור כפשוטו, אור ה', לא משל, לא מליצה, אור ה', אז כשנשמתו יוצאת מהאי עלמא, היא נפרדת מגופו והיא עולה למעלה, היא לא יכולה לחיות בעולם של נהיין מזיו השכינה, עטרותיהם בראשיהם. היא לא נמצאת שם, היא לא מחוברת לשם.

אדם יכול לקיים מצוות, הוא למד תורה, אבל הוא לא חי בעולם של זיו השכינה, הוא לא חי בעולם שאורו ית' שמו מקיף את הכל, ממלא את הכל. ולכן אפילו כאשר נשמתו נפרדת מגופו ועולה למעלה, אבל הוא לא יכול להידבק באור ה', אור השכינה.

על הפסוק "כי לא יראני האדם וחי" (שמות לג, כ) אומרים חז"ל, בחייהם אינם רואים במיתתם רואים (כלה רבתי פ"ג ה"א). מבואר להדיא בדברי רבותינו שצורת המיתה של צדיקים, שנגלה להם אור ה' בתוקף ובעוז, ולרוב המתיקות של אותה הארה, הם נמשכים אחריה כברזל אחר אבן השואבת, ועל ידי כן נשמתם מסתלקת, ולזה נקרא מיתת נשיקה. נושק האור

שנמצא בתוכם עם האור שמתגלה, וזה מוגדר בלשון רבותינו מיתת נשיקה.

זו בודאי לא נשיקה כפשוטו, לא עסקינן כאן בגוף, ובצורת גוף. זו נשיקה של אור שנמצא בתוך האדם. הנפש המשתוקקת, כאשר מתגלה לה האור היותר גדול, מרוב המתיקות של אותו האור, היא נמשכת אחריו כברזל אחר אבן השואבת, ועל ידי כן נשמתו יוצאת מגופו.

"והיתה נפש אדוני צרורה בצרור החיים" (שמואל א כה, כט), מי שדבקה נפשו עודנו בעוה"ז, בבתי חומר - באור האלוקי, בודאי שכשהיא תצא מהאי עלמא, היא תדבק באור ה'. אלו הם דברי הראשונים.

אור ה' ממלא את הכל, הוא נמצא בכל מקום. אבל צריך להסיר את הלבושים הצואים, את החיבור לחומר, על מנת לגלות את אותו אור.

עבודה מעשית

מי שמחפש את העבודה למעשה, אומרים חז"ל (קדושין סו ע"א), "התורה מונחת בקרן זווית וכל הרוצה ללמוד יבוא וילמוד". שיקח את הספר "**מורה פרישות ודרך הפשיטות**", וילמד אותו בעיון גדול מאד, ויעשה למעשה את מה שכתוב שם. למעשה, כפשוטו, לא למחצה, לא לשליש ולא לרביע, ולא אחד מששים, אלא לעשות את מה שכתוב. "תמים תהיה" - התהלך עמו בפשיטות, ההדרכה הפנימית, לעשות כסדר הדברים.

זהו סדר של חיים שמוציא את האדם מכל צורת החיים שאנחנו מכירים, מכל צורת החיים. זו לא דרך חדשה. זוהי דרך של רבותינו, של "ראשונים כמלאכים".

הכנה אמיתית למתן תורה בשלושת ימי ההגבלה שאנחנו נמצאים בהם, זה **לברר בעומק הנפש איזו דרך חיים אנחנו בוחרים**, איזו דרך חיים של **תורה אור** אנחנו מחפשים. להיכן **הנפש** שלנו מכוונת, להיכן הנפש משתוקקת, להיכן היא רוצה להגיע, ולהיכן היא מאמינה שאפשר להגיע. כאן, עודנו בעוה"ז.

ההשתוקקות, הכמיהה, הביקוש הפנימי שאין לו מנוחה, הכיסופים של עומק הנשמה, אותו רצון פנימי של קול ה' שזועק ממעמקי נשמתו של כל אחד שעמדו רגליו על הר סיני, הם תובעים מהאדם לצאת מהעולם דיין שאנחנו מכירים, ולהיכנס לחיים מסוג שונה לגמרי. לא גרע מגר שנתגייר וקטן שנולד, כניסה לעולם חדש, לעולם חדש לגמרי, עולם שכולו אור ה'.

לזה הרי אנחנו מתפללים בכל יום, על אור חדש לציון תאיר, ונזכה, אנחנו מבקשים לזכות מהרה לאורו, כולנו יחד במהרה לאורו, מבקשים לזכות.

על מנת לזכות בלעתידי, צריך לצרף את עצמנו כאן, השתא, לאותו אור.

שיזכה אותנו אי"ה הבורא ית"ש, לחזור ולקבל תורה כפי שהיה בהר סיני, מתוך פרישות של דור המדבר, יצאו ממצרים ועוד לא נכנסו לארץ ישראל, אלא פרושים לגמרי מהאי עלמא. כל דיבור ודיבור מוסרים נפשם אליו ית' שמו, לקבל את התורה מפיו ית', לבחור את הדרך של מורה הפרישות ומדריך הפשיטות, לחזור לצורה של אבותינו, ראשונים כמלאכים, לצורה של מעמד הר סיני, ולזכות יחד כל הכנסת ישראל לקבל תורה בשלמות ממנו ית' שמו אמן ואמן.

- [שבועות 1]

Featured Image Text:

חיים הנשמה עם הבורא

Source: <https://bilvavi.net/shiur/שבועות-024-חיים-הנשמה-עם-הבורא-תשעג>

Links

[1] <https://bilvavi.net/shavous>